

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΩΝΟΣ

(Γ. από το περίφημο βιβλίο του συνοδευσαντος τόν "Θεώνα, κατά τήν κάθοδόν του στήν Ελλάδα, Βαυαροῦ ἀξιωματικοῦ Χριστοφóρου Νέξερ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

μεθεπομένη, ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῶν ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου. ἦταν ἡ ἡμέρα πανηγυροῦ γιά τούς "Ελληνας. Τά παλληκάρια, χωρισμένα σέ δαίλους, ἔψηναν ἀρνιά σέ σοῦβλες, κοντά στίς ροδόδαφνες τοῦ "Αλφειοῦ, κάτω ἀπό τόν φλογερό καλοκαιρινοῦ ἥλιο.

Ἡ πρωϊνή αὖρα μᾶς ἔφερε τήν ἐρεθιστική μυρωδιά τοῦ ψηνομένου κρέατος, μαζύ μὲ τίς εὐωδίες τῶν μύρων καί

τῶν θυμαριῶν καί δυναμῶνε τῆν πείνα μας. Πλάϊ σέ κάνα συντροφιά παλληκάριων βραϊσκόντουσαν τρανταία ποσκιά, γεμάτα ρετινᾶτο, τό ὅποιο ἔκανε τούς Βαυαρούς δολομιστάς μου νά νοσταλγοῦν τή μύρα τῆς πατρίδας μας.

— "ὦ! ἔλεγαν, ἀναστενάζοντας μερικοί ἀπ' αὐτούς, ὦ! καί νά εἶμαστε σέ καμιά μυραρία τοῦ Μονάχου!...

Ἐνωμεταξὺ, οἱ "Ελληνας, ὡς δίου νά ψυθοῦν τ' ἀρνιά, ἀδειάζαν καί ἀρκετά ποτήρια ρετινᾶτου, κι' ἔτσι, κάνοντας κέφι πίστσηκαν ἀπό τὰ χέρια κι' ἀρχισαν νά χορεύουν τόν κλέφτικο.

Πολλοί ἀπό τούς Βαυαρούς τότε, κυριευμένοι κι' αὐτοί ἀπό τόν ὁλοτρο τοῦ χοροῦ, ἐνώθηκα μὲ τούς "Ελληνας χορευτοῦς καί θέλησαν νά μιμηθοῦν τίς κινήσεις τους. Μά οἱ στολές τους πού δὲν ταίριαζαν κηθόλου γιά ἕναν τέτοιο χορό, τούς ἔκαναν νά φαίνονται κωμικοί.

"Ὅταν τ' ἀρνιά ψήθηκαν, δλοι ἔτρεψαν νά φᾶνε. Οἱ χορευταί διέκοψαν τὸ χορό τους, οἱ τραγουδισταί σῶψασαν κι' δλοι κᾶθσαν κάτω, γύρω ἀπὸ τ' ἀρνιά, τὰ ὅποια καταβροχθεῖσταν μέσα σέ λίγη ὕρα μὲ ἀφνταστή δρεξί, συνοδευόμενα ἀπὸ ἀφθονο κρασί... "Ὅταν τὰ παλληκάρια ἔφαγαν πειά κατὰ κόρο καί φρούσκωσαν, πῆγαν καί ἔαπλώθησαν κάτω ἀπὸ τὴ δροσερὴ σκιά τῶν ροδόδαφινῶν. Οἱ στρατιῶτες μου τούς ἐμίμηθησαν κι' αὐτοί καί τὸ ρετινᾶτο τούς εἰ.ε ζαλοῖσι τόσο, ὥστε ἐνῶ κοιμόντουσαν στίς ὄχθες τοῦ κλασικοῦ "Αλφειοῦ τῶν θρύλων καί τῶν ἱεραδῶσεων, ἀνευρεθόντουσαν πὼς ἦσαν στίς ὄχθες τῶν ποταμῶν Ἰσραὶ καί Μάιν, στήν πατρίδα τους τῆ Βαυαρία.

"Ἐγὼ καθόμουν σ' ἕνα μικρὸ παρόχθιο ὄψωμα κοντά στὸν Χατζηχρήστο, ὁ ὁποῖος κάθε τόσο ἔπαιρνε ἕνα κομμάτι ἀρνί καί ἀφοῦ προηγου ἐνώς τὸ ἐξέταζε ἂν εἶχε ψηθῆ καλά, μοῦ τὸ προσέφερε φιλικά, γιὰτὶ ἦμουν ξένος του.

Κατόπιν, ἔπειτ' ἀπὸ κάθε τέτοιο μεζέ, μοῦ προσέφερε κι' ἀπὸ μιά κούπα κρασί κι' ἔτσι εἶχα ἔρπει σέ κέφι.

"Ἐξάφνα, καθὼς ἔτρωγα ἠδονικά μιά καλοψημένη νεφραμιά, εἶδα τὸν Χατζηχρήστο ν' ἀναπηδάει καί, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ θετὸ παιδί του, τὸν Παναγιώτη, νά σκάρφολῶνι στήν ἀπότομη ὄχθη καί νά ἔξαφα-ίζεται πίσω ἀπὸ μερικοὺς βράχους.

"Ἡ ἀπουσία αὐτῆ δὲν βᾶσταξε πολὺ, γιὰτὶ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο, ξαναζύρισαν κι' οἱ δύο.

"Ὁ Χατζηχρήστος κᾶθσε καί πάλι κάτω κοντά μου, σταυρώνοντας τὰ πόδια του. Τὸ πρόσωπό του δμως ἦταν κατακόκκινο ἀπὸ τὸ θυμὸ. Τὰ μάτι του ἰετούσαν ἀστραπὲς καί σὸ ἀριστερὸ του χέρι κρατοῦσε δύο γράμματα πού τᾶσφιγγε νευρικά καί βλαστήμοῦσε.

"Ἐπειδὴ ὁμως ἤξερα δτι ὁ

Χατζηχρήστος ἦταν ἐδερῆσιος κι' ὅτι ἔφτανε ἡ παραμικρὴ ἀφορμὴ γιά νά τὸν κἀμη θηροῦ, οὔτε ἐγὼ, οὔτε κανεὶς ἄλλος δὲν προσέχαμε τὸ θυμὸ του.

"Ἀσπασχολημένος μάλιστα καθὼς ἦμουν μὲ τὸ ξεκοκκάλισμα τῆς νεφραμιάς, δὲν ἀτελήθηθην ὅτι ὁ Χατζηχρήστος πρόσταξε σέ κάποια στιγμή τὸν Παναγιώτη νά πάη νά βρῆ τὸν ὑπαρχηγὸ του καπετάν Λάμπρο καί νά τοῦ πῆ νά παρουσιάσῃ μπροστά του.

"Ἀναπήδησα ὁμως ἀπὸ ἔκπληξι σέ λίγο, δταν ἤρθε ὁ καπετάν Λάμπρος, ἀκούοντας τὸν Χατζηχρήστο νά τοῦ φωνάζη καί νά τοῦ δειγνῆ τὰ γράμματα πού κρατοῦσε σὸ χέρι του:

— Ποῖος ἔγραψε αὐτὰ τὰ δύο γράμματα;

"Ὁ καπετάν Λάμπρος ἔγινε γιά μιά στιγμή κατακόκκινος ἀπὸ τὴν τασαχὴ του.

Μά γρήγορα συῆλθε κι' ἀπάντησε ἀπότομα κι' ἀγέρωχα:

— Καί τί μὲ ρωτᾶς ἔμένα; Ποῦ νά ἔξρω ἐγὼ ποῖος ἔγραψε αὐτὰ τὰ γράμματα; Τί σέχισι ἔχω μ' αὐτά;

— Προδότη! φώναξε ὁ Χατζηχρήστος, Ἄρνεῖσαι τὸ γράφιμό σου; Ἐσοῦ γυιέ τοῦ Διαβόλου μᾶς πρόδωσες σιτούς ληστές; Ἐσοῦ, καταραμένε ἔγινες αἰτία νά καοῦν ζωντανὰ τὰ δέκα κλῦτερα παλληκάρια μου.

Καί μὲ μιά ἀστραπιαία κίνησι πέταξε κάτω τὸ φέσι τοῦ καπετάν Λάμπρου. Ἄρπαξε κατόπιν τὸν κακοῦργο ἀπ' τὰ μαλλιά καί τράβηξε τὸ κεφάλι του κοντά του. Συγχρόνως μὲ τὸ ἀριστερὸ του χέρι τράβηξε τὸ χατζάρι του καί μὲ μιά σπαθιά, τρομερὴ κι' ἀστραπιαία, τὸν ἀποκεφάλισε.

Τὸ σῆμα ζετινάτθηκε σέ μεγάλο ὕψος κι' ἔβαφε κατακόκκινη τὴν δλόλευκη φουσανέλλα τοῦ Χατζηχρήστο, ὁ ὁποῖος κρατῶντας τὸ κομμένο κεφάλι ἀπ' τὴν κόμη, τὸ σήκωσε ψηλά κι' ἐρῶναξε:

— Ζήτω! ὁ Βασιλεὺς Αὐτὸ τὸ τέλος ἔχουν δλοι οἱ προδότες!

Καί λακτίζοντας τὸ πῶμα τοῦ κατωμυμένου, πού κείτονταν μπροστὰ του, φώναξε στὰ παλληκάρια του:

— Πᾶστε ἀπὸ δῶ αὐτὸ τὸ γουρὸνι!...

"Ἀπόλυτη σιωπὴ ἐπικρατοῦσε τώρα εἰς δλον τὸ στρατόπεδο. Ἡ εἰδῶσι τῆς σκληρᾶς τιμωρίας τοῦ καπετάν Λάμπρου εἶχε γίνε ἀστραπιαίως γνωστὴ ἀπ' ἕκρου εἰς ἄκρον καί ὅλοι οἱ στρατιῶται εἶχαν συγκεντρωθῆ γύρω ἀπὸ τὸν ἀρχηγόν του.

Καί δλοι κύτταζόν τὸ καταματωμένο σπαθί του.

Τότε ὁ Χατζηχρήστος, ἀπειθυνομένος πρὸς τοὺς στρατιῶτας του, ἐκράυασε.

— Τέτοιος θάνατος ταιριάζει σέ κάθε προδότη! Ὁ καπετάν Λάμπρος πρόδωσε τοὺς συντρόφους σας πού τοὺς ἔκαψαν οἱ ληστές!... Ἡ τιμωρία του μάλιστα ἦταν μικρὴ... Δὲν ἔπρεπε νά πεθανῆ μὲ τὸ σπαθί, ἀλλὰ νά καὶ ἀγοά-ἀργά στὴ φωτιά! Ἄλλὰ τώρα ξαναρχίστε τὸ γλέντι σας... Ἐμπρός, παιδιά, μὴν ταραξεθε καί καταρά στὸν προδότη! Ζήτω ὁ Βασιλεὺς!

"Ὅλοι τότε μὲ μιά φωνὴ ἀπάντησαν:

— Κατάρτα στὸν προδότη! Ζήτω ὁ Βασιλεὺς!

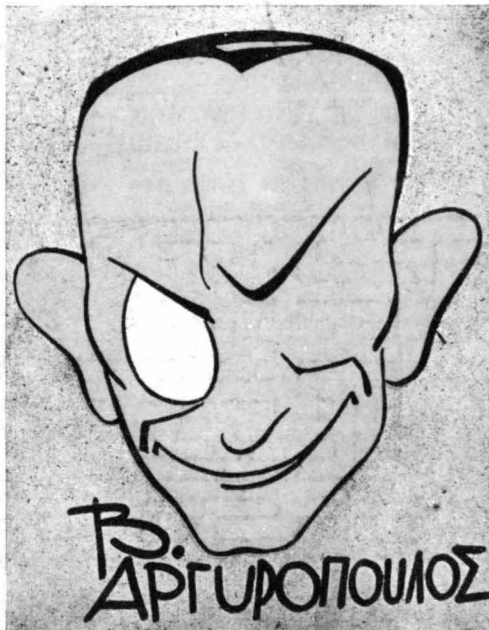
Καί ἡ κραυγὴ τῶν ἀντήχησε σέ ὄλη τὴν κοιλάδα τοῦ "Αλφειοῦ.

Σέ λίγο, σάν νά μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε, ὁ χορὸς ξανόρχισε καί παντοῦ ἀντηχοῦσε τὸ τραγοῦδι.

Νά ζήσῃ τὸ σπαθί μου,
τὸ φλογερό πουλί μου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

(Τοῦ κ. Δομ. Βαρδακόστα)